

[Hanns Reintoft.]

tingets partier, at grænsen er nået. Som jeg også sagde forleden dag, er det blevet påtalt roligt og stilfærdigt og sagligt, og må man gå videre, er det faktisk op til regeringen, hvor meget pres man skal sætte på sin modvilje mod regeringens politik.

Det ligger selvfølgelig i, hvad jeg har sagt, at vi finder, regeringens dagsorden er udtryk for en forkastelig politik. Vi er i og for sig tilfredse med socialdemokratiets dagsorden; vi er i hvert tilfælde tilfredse med den kritik, der ligger i den. Samtidig er vi, må jeg sige, meget begejstrede for det udtryk, at man vil vende sig mod truslen om tvang på arbejdsmarkedet, og jeg vil gerne spørge socialdemokratiets formand — hvis jeg kan komme til at spørge — om dette, at man vender sig mod truslen om tvang på arbejdsmarkedet, betyder, at jeg skal opleve den glædens dag, at man fortryder 1956, at man fortryder, at man den 1. maj sidste år greb ind over for slagteriarbejderne, at det er forbi med disse socialdemokratiske tvangsmæssige indgreb over for arbejdsmarkedet. Så er vi nået et stykke. Men da jeg er usikker, vil jeg gerne stille et ændringsforslag til socialdemokratiets dagsorden. Vi finder, at kritikken er tilstrækkelig, men vi finder ikke, at de positive sider, de nye veje, der anvises, giver den fornødne tryghed. Jeg foreslår:

„Efter ordene „økonomisk politik“ indsættes følgende:

„og anbefaler en ny politik, der inddrager kapitalgevinsterne, foretager de nødvendige indgreb mod det overflødige valutaforbrug til militær og fiktive investeringer samt sikrer lønarbejderne effektiv godtgørelse for dyrtiden og respekterer deres fri forhandlingsret på arbejdsmarkedet.““

Formanden: Der er nu stillet følgende ændringsforslag til den af hr. Per Hækkerup foreslåede motiverede dagsorden: (se ovenfor).

Jeg skal lade dette ændringsforslag indgå i debatten.

Kai Moltke: Ja, der er strengt taget en række interessante foreteelser. Jeg må lige med hensyn til de stillede dagsordener sige, at jeg selvfølgelig til enhver tid er villig til at støtte den af socialdemokratiet stillede

dagsorden; den opfylder et almindeligt ønske på venstre fløj. Jeg må dog komme med den tilføjelse, at det bedste ved den socialdemokratiske ordførers, hr. Per Hækkerups, indlæg var den polemiske bedømmelse af regeringens politik, medens man i højere grad savnede det alternativ, der kan sættes op som noget konkret, noget positivt, noget retningsgivende for fremtidens politik i tilfælde af, at det kommer til et skifte af regeringsmagten her i landet.

Dernæst må jeg give statsministeren den måske lidt tvivlsomme kompliment, at man kan sige meget om forslagene, og dem tager jeg de største forbehold over for, men at det forekommer mig, at der på visse punkter er skaffet en vis klarhed over, hvor sløjt det i virkeligheden ser ud på arbejdsmarkedet, først og fremmest hvor det drejer sig om dyrtidsportionerne og dyrtidsudviklingen i den forhåndenværende situation og dermed den reelle udvikling på arbejdsmarkedet. I kommentarerne til regeringens forslag talte man hele tiden om, at en dyrtidsportion i gennemsnit skulle give ca. 22 øre. Her indrømmer man, at i virkeligheden får arbejderne i gennemsnit — desværre kun i gennemsnit — på nuværende tidspunkt, hvor dyrtidsportionen kun dækker halvdelen af prisstigningen, kun lov til at beholde de 5 øre. Jeg fulgte med interesse hr. Per Hækkerups påvisning af, at når der gik 8 øre til skatter, så blev der til erhvervslivet 9 øre tilbage. Det vil sige, at af en dyrtidsportion, som i realiteten giver arbejderne 5 øre, får erhvervslivet det dobbelte. Nu er det jo ikke den enkelte fabrik, der tager det, det er avance, det går til en hel række led i omsætningen. Men man kunne sige, at når disse 5 øres realfortjeneste, som går til lønmodtageren, er noget forkasteligt, noget, man er så nervøs for, at man vil inddrage dem, så vil der måske være grund til også at se på de 9 øre — især når man taler om indkomstpolitik. 8 øre til skat, 9 øre til erhvervslivet og 5 øre til lønmodtageren, det kan vel ikke være denne indkomststigning, som helt skulle slå bunden ud af økonomien og skabe en så enorm købekraft, at vores betalings- og valutabalace undergraves i et omfang, som de forslag, der her foreligger, er udtryk for.

Nu bliver jeg nødt til at komme med en indskudt bemærkning. Det er meget godt